

GYÖRPÖLÉSI BALÁZS

IKERTESTVÉREMNEK

Mellettem ficámkolsz születésem óta,
Sőt már korább: Mióta megfogantam.
Nem sziámi vagy: úgy lett volna remény,
Hogy lézerszikevel szétválasszanak.

Nem láttalak és nem hallottalak,
Néha mondták csak, hogy létezel.
Tőlem sokáig elrejtetted arcod.
Féltél: ha meglátlak, világgá megyek?

De hiszen Te tudtad, hogy hiába futnék
Őrült félelemben, hogyha tudnék rólad,
Mert Te velem futnál, még nem is zihálnál,
Nem tarthatna vissza sem ima, sem szózat.

Végül eljött a nap. Tízéves ha voltam,
Belém sújtott a fény: tiéd vagyok én is,
Mint a sok sárgult arc, akit láttam addig:
Zuhogott a göröngy, de én éltem mégis.

Fekete volt a fény. Nem volt: most is az még.
Szívem körül kering a fotonmiriád.
Minden sejtem rágja, szabadulás nincsen,
Egy lopott nap sincs, hogy ne gondoljak rád.

Megszoktálak már, de mégsem szeretlek.
Jó voltál pedig, hisz sokszor futni hagytál,
Csak torkon ragadtál, aztán elengedtél,
Végső szorításod vár még. Sandán csak vár.

Nem félek már tőled, sőt gyakran kereslek,
De elválunk egyszer, rútkertestvérem.
Örökké élni fogsz, de messze már tőlem.
Szabad leszek végre!!!
Mert nem leszek.
Remélem.